

Fővárosi Ítéletábra

13.Gf.40.220/2019/4.

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Némethi Csanád Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Meiszner Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása íránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. március 8-án kelt 2.G.40.791/2017/21. számú ítéletével szemben a felperes 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 5.000 (ötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, és az államnak külön felhívásra 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a felperes és az I. rendű alperes jogelődje (a továbbiakban: I. rendű alperes), valamint a II. rendű alperes között 2008. napján létrejött deviza alapú kölcsönszerződés pontjában az illetékességi kikötés tisztességtelen.

Kérte továbbá a szerződés pontjában írt alábbi feltételt: „a Takarékszövetkezet a kölcsönt a szerződés pontjában szereplő folyósítási feltételek együttes teljesítését igazoló dokumentumok takarékszövetkezethez történő teljes körű dokumentált beérkezését követő 8 napon belül folyósítja” tisztességtelenségének megállapítását. A kölcsönszerződés teljes semmissége folytán jogkövetkezményként annak hatályossá nyilvánítását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az I. rendű alperest forint megfizetésére.

Kérte továbbá megállapítani, hogy a kölcsönszerződés 1. pontjában lévő alábbi mondat: „A törlesztést adós forintban köteles teljesíteni. A törlesztés várható, forintban meghatározott összegét a Takarékszövetkezet a törlesztés esedékességét megelőző munkanapon közli adóssal” tisztességtelen. Ennek jogkövetkezményeként szintén a kölcsönszerződés hatályossá nyilvánítását kérte az I. rendű alperes 3.801.491 forint összegű marasztalása mellett.

Kérte a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségének megállapítását is, mivel a kölcsön, valamint a törlesztőrészlet összegét a felek nem határozták meg.

A II. rendű alperessel szembeni keresete arra irányult, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze a II. rendű alperest az ítélet rendelkezéseinek tőrésére.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A II. rendű alperes a keresetre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a 2.G.40.791/2017/21. számú ítéletében megállapította, hogy a peres felek által 2008. május hó 5. napján megkötött kölcsönszerződés 11. pontja azon rendelkezése, mely szerint: „jelen szerződés tekintetében a szerződő felek a Bicskei Városi Bíróság illetékességét kötik ki” tisztességtelen, és a fenti rendelkezés 2008. napjától kezdve nem jelent kötelezettséget a felekre nézve. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra forint feljegyzett eljárási illetéket. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra forint feljegyzett eljárási illetéket. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a szerződés 18. pontja tisztességtelensége tekintetében a felperes keresete alapos volt, míg a további kereseti kérelmek megalapozatlanok.

A perköltségről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján döntött azzal, hogy a felperes pernyertességének aránya 5%.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 228.100 forint megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 59. § (1) bekezdése alapján kötelezte a feleket.

A feleket megillető ügyvédi munkadíj nettó összegét a pertárgy értékhez (3.801.491 forint) képest összesen forintban vette számításba, amelyből a túlnyomórészt pervesztes felperest az I. rendű alperes javára 95% (..... forint) megfizetésére kötelezte.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű alperes javára megítélt perköltség összegét forintba szállítsa le.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperesnek járó perköltséget eltúlzott mértékben állapította meg. Azt nem vitatta, hogy az I. rendű alperes jogi képviselőjének költségei merültek fel, és azt sem, hogy időt fordított a beadványok megszerkesztésére, és a tárgyalásokon is részt vett. Arra hivatkozott, hogy hasonló eljárások nagy számban fordulnak elő, a felek régebb óta ugyanazokat a jogi hivatkozásokat adják elő, ezért a nyilatkozat megtétele nem igényel különösebb munkaórát és erőfeszítést. A hasonló perekben az elmúlt 6 évben több alkalommal törvényi beavatkozások, és jogegységi határozatok születtek, és az Európai Bíróság előtt a magyar deviza alapú ügyek tárgyában több előzetes döntéshozatali eljárás volt folyamatban, illetőleg van még folyamatban, amelyek tovább alakíthatják az ítélezési gyakorlatot. A legtöbb esetben az adósok hátrányára változó joggyakorlat okozza az adósok tömeges pervesztességét. Ebben a bizonytalan helyzetben az adós érdemben nem fellebbez, amellyel csökkenti a másodfokú bíróságok leterheltségét is. A felperes számára megterhelő lenne a forint perköltség megtérítése, mert havi nettó jövedelme forint.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet felperes fellebbezésével érintett részének helybenhagyását kérte.

Előadta, hogy az I. rendű alperes képviselőjét két jogi képviselő látta el, a beadványokat ügyvédi iroda szerkesztette, míg a tárgyaláson az I. rendű alperest kamarai jogtanácsos képviselte. A felperes többször változtatott keresetet, és az I. rendű alperes kétszer adott be érdemi ellenkérelmet mellékletekkel együtt 60 oldal terjedelemben, és két alkalommal szerkesztett egyéb beadványokat. Részletesen kimunkált számszaki levezetést készített, minden sora kézi számítást igényel. Nem használt sablonokat, mert az I. rendű alperesnél ilyen perre korábban nem volt példa. Jogtanácsosa az ügyben tartott valamennyi tárgyaláson részt vett, amely csúcsidőben alkalmanként 60 km utazást igényelt. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) alapján megítélt perköltség nem eltúlzott, ezért kérte a fellebbezéssel érintett rendelkezés helybenhagyását.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elbíráló részei a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek kizárólag az I. rendű alperesnek fizetendő perköltségre vonatkozó rendelkezését bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az ügyvédi munkadíj összegének megállapításánál a pertárgy értékének kiemelt jelentősége van, mert az R. 3. § (2) bekezdése szerint ez olyan átlagos viszonyítási alapot jelent, amely alkalmas arra, hogy meghatározza a jogi szakértelemmel járó képviseleti tevékenység minőségét és mennyiségét [R. 3. § (2) bekezdés]. Az R. 3. § (6) bekezdése ugyanakkor mérlegelési jogosultságon alapuló felhatalmazást biztosít a bíróságnak a pertárgyérték arányában megállapítható ügyvédi munkadíj mérséklésére kifejezetten arra az esetre, ha az R. szerinti ügyvédi munkadíj összege nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ennek megítélésénél számos szempont értékelhető, így figyelemmel kell lenni a bizonyítási cselekményektől függő pertartam indokolt időszükségletére, a tényállás összetettségére és a hosszabb felkészülést igénylő jogi kérdések bonyolultságára. Mindezek mellett a peres féllel megkötött megbízási szerződés alapján végzett ügyvédi tevékenységgel járó felelősséget alapvetően meghatározó pertárgyérték nagyságának is megfelelő jelentőséget kell tulajdonítani.

A felperes 2017.-án indított keresetet az I. rendű alperessel szemben, amelyre az I. rendű alperes részletes, okirati bizonyítékokkal mellékelt írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő. A felperes a keresetet azonban még az első tárgyalást megelőzően megváltoztatta, amely miatt az alperesnek az érdemi ellenkérelmét ki kellett egészítenie (12. számú beadvány). Ezt követően az elsőfokú bíróság három folytatólagos tárgyalási határnapot tűzött ki, amelyből kettőn az alperes jogi képviselője részt vett (egy tárgyalási határnapra elkészen érkezett), míg a felperes írásbeli beadványaira az észrevételeit előterjesztette.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű alperes jogi képviselője az érdemi védekezését, további jognyilatkozatait a per állásának megfelelően előterjesztette, és az annak alapjául szolgáló okirati bizonyítékait csatolta, míg a keresetváltoztatás a perköltség összegében is értékelhetően nyilvánvaló többlettevékenységet igényelt.

A jogi képviselő által végzett szükséges tevékenységet és annak időigényét jelentősen meghatározta, hogy a felperes keresetváltoztatása és a II. rendű alperesre történő keresetkiterjesztése miatt a per több mint egy évig tartott, amely alatt az elsőfokú bíróság három tárgyalási határnapot tűzött ki. Az I. rendű alperes jogi képviselőjének a tárgyalásra való felkészülés és az érdemi védekezés kialakítása miatt a felperes írásbeli nyilatkozatait, valamint a csatolt okiratokat át kellett tekinteni, és mindehhez képest mérlegelni a további írásbeli előkészítés, illetőleg a tárgyalási napokon való megjelenés szükségességét. Ha a bíróság az R. 3. § (2) bekezdés b) pontjában írt összegtől a (6) bekezdés alapján el kíván térni, a tárgyaláson való jelenlét, valamint az érdemi nyilatkozatok száma és terjedelme csak mérlegelhető szempontok az ügyvédi munkadíj megállapításánál. Az R. 3. § (2) bekezdése szerinti pertárgyértékhez viszonyított ügyvédi munkadíj abban az esetben nem áll összhangban a ténylegesen elvégzett szükséges ügyvédi tevékenységgel, ha a bizonyítékok kevés időt igénylő áttekintésén felül az ügy ténybeli és jogi megítélése egyszerű.

Figyelemmel a felperes keresetére, az elsőfokú eljárás időtartamára, az okirati bizonyítékokra, és mindezek alapján a védekezésre való felkészüléshez és annak ellátásához szükséges tevékenységre, a másodfokú bíróság nem látott indokot az R. 3. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott ügyvédi munkadíj mértékének a (6) bekezdése szerinti mérséklésével az I. rendű alperes jogi képviselőjét

megillető ügyvédi munkadíj jogszabályban meghatározott összegétől eltérő megállapítására. Az ügy bonyolultsága arányban áll annak pertárgyértékével, így az R. 3. § (2) bekezdés a) pontjában írt ügyvédi munkadíj csökkentésének, és ezáltal az elsőfokú döntés felülmérlegelésének a feltételei nem állnak fenn.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltségről szóló rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapul. A felperes által fizetendő ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltség összegét a másodfokú bíróság a 129.330 forint fellebbezési pertárgyérték alapul vételével az R. 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdésének alkalmazásával 10.000 forint [R. 3. § (1) bekezdés a) pont] ügyvédi munkadíj 50%-ában állapította meg. A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt - az Itv. 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott összegű - fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles az állam javára megfizetni.

Budapest, 2019. június 4.

. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit
előadó bíró

. Pusztai Anita
bíró